

4.

Mlado jutro moli Gospoda,
in večer se Stvarniku klanja,
tiha noč pred Njim poklekujе —
pa bi jaz ne molil molitve,
ko srce je milosti žejno
bolj kot jutro zlatega solnca,
bolj kot mrak je žejen pokoja,
bolj kot noč je žejna tihote!

K Tebi, Večni, roke sem sklenil:
Ali niso tákrat najlepše,
kadar prst se prsta oklene,
kakor bi se prah in pepel
poljubila v tisti ljubezni,
ki se v duši vnema do Tebe? . . .

K Tebi, k Tebi rad bi se dvignil
iz globoke solzne doline —
a ne morem, dokler izjokal
svetu nisem zadnje solzé.
Včasih, kadar tvoje nebo
v neštevilnih lučkah utriplje,

ves zamaknjen vanje strmim,
kakor da bi stal pred zaveso,
ki zastira oder nebeški . . .
Kakšni vendar morajo biti
tam na odru večni prizori,
ko je sama rajska zavesa
toli krasna in čudovita?

K Tebi . . . k Tebi! — Ali brezmejne
sanjajo med nama daljave!
Drug nobeden jih ne premeri,
kakor Tvoja milost neskončna;
drug nobeden jih ne preplava,
kakor sama srčna molitev.

Da mi nisi vdahnil molitve,
kam bi nosil, kje bi potožil
tožbe svoje neizrekljive?
A v molitev gorko zakrite,
Tj jih vidiš, Ti jih tolažiš,
moj vsevedni Bog in Gospod!

Silvin Sardenko.

Tretja solza.

In preden sem slovo jemal,
sem srcu svojemu dejal:
Vse drugo smeš,
vse drugo smeš,
samo solzé
samo solzé
ne jokaj, prosim te nikar!

A kadar sem slovo jemal,
nič drugega,
nič drugega
začeti moglo ni srce:
Le solzi dve,
le solzi dve
na skrivnem je zajokalo,

In prva solza materi,
in druga solza dragim vsem,
a tretja mi še v srcu spi.
Oh, če se prebudi mi ta,
izliv solza,
izliv solza
poklicala bo za seboj . . .

H.

Nad grobovi.

Nad grobovi šepetaje
šelesti zefir,
nad grobovi duša moja
vzdihá: „Ah, moj mir!“ —

Tiše, tiše nad grobovi
šelesti zefir,
ko bi vspavati mi hotel
dušo v večni mir . . .

Cvetko Slavin.